

РЕШЕНИЕ

№ 1833

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 22.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **5943** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, вр. чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от П. П. М. от [населено място], ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес – [населено място], [улица], офис 407, чрез адв. Ж., срещу Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ /ГДБОП/, като се претендира обезщетение общо в размер на 4 029,80 лв., от които 3000 лв. неимуществени вреди от незаконосъобразно задържане със Заповед рег. № 12663з-66/ 30.03.2016 г. на инспектор при ГДБОП, имуществени вреди в размер на 1 029,80 лв., представляващи стойността на два отнети мобилни телефона при задържането, ведно с лихвата от 26.06.2018 г. до предявяване на иска на 22.06.2023 г. и законната лихва от предявяване на иска до окончателното заплащане на главниците и направените по делото разноски. С молба от 10.07.2023 г. уточнява, че претендираните неимуществени вреди са за периода от 30.03.2016 г. до влизане в сила на решението по настоящия спор. Лихвата за забава е в размер на 200 лв. от 26.08.2018 г. до предявяване на иска, а лихвата за забава за имуществения иск е в размер на 100 лв. за периода от 26.08.2018 г. до предявяване на иска.

С молба от 01.08.2023 г. уточнява, че претендираните неимуществени вреди са за периода от 30.03.2016 г. до предявяване на иска.

С писмен отговор от 10.10.2023 г., ответникът прави възражения за недопустимост, евентуално неоснователност на иска. Прави възражение за изтекла погасителна

давност.

В съдебни заседания ищещът чрез процесуалния си представител, поддържа иска по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото. Депозира писмена защита.

Ответникът – Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“, чрез процесуалния си представител, оспорва предявения иск. В депозирания по делото писмени бележки излага доводи за недопустимост и неоснователност на иска. Претендира присъждане на разноси и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на предявения иск.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед рег. № 12663з-66/30.03.2016 г., издадена на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР от полицейски орган при ГД“Б.“ – МВР, П. М. е задържана за срок до 24 часа. Като фактическо основание на заповедта е посочено “има данни, че е извършило престъпление по чл. 321, ал. 3, във вр. с ал. 2 от НК”.

П. М. е освободена на 31.03.2016 г., в 02.05 ч.

Видно от представения протокол за претърсване и изземване с разрешение на съдия от 30.03.2016 г., при извършеното претърсване на служебен кабинет № 717, находящ се в [населено място], [улица], ет. 7, ползван от П. М., са намерени, описани и иззети мобилен телефон марка Huawei, бял цвят, с имей номер 860505029269203, с включена в апарата СИМ карта към „Виваком“ и мобилен телефон марка Нокия, модел N8, черен цвят, с имей номер 359054046355321, с включена в апарата СИМ карта към „Теленор груп“.

С молба вх. № 538/15 от 25.05.2016 г. от П. М. до Специализирана прокуратура е поискано на основание чл. 111, ал. 2 от НПК иззетите телефонни апарати да бъдат върнати.

По делото не е представен отговор по молба вх. № 538/15 от 25.05.2016 г.

С Решение № 6714 от 03.11.2016 г., постановено по адм. дело № 4693/ 2016 г. по описан на Административен съд София – град, заповед рег. № 12663з-66/30.03.2016 г. е отменена като незаконосъобразна.

С Решение № 8672 от 26.06.2018 г., постановено по адм. дело № 14511/ 2016г . по описа на Върховният административен съд на Република България, Решение № 6714 от 03.11.2016 г., постановено по адм. дело № 4693/ 2016 г. по описан на Административен съд София – град е оставено в сила.

По делото се събраха гласни доказателства относно състоянието на ищеца след задържането, както и медицинска документация относно нейното здравословно състояние.

За установяване на претърпените вреди, в хода на съдебното производство са разпитани П. П. М. и Г. С. М..

Свидетелят П. П. М. заявява, че е баща на ищеца. Към 2016 г. тя работела в ИА „АА“. На 30.03.2016 г. не се прибрала в обичайното време. Звънял на двата ѝ мобилни телефона, но тя не отговаряла. В 20.30 ч. на домашния ни телефон позвъняла М., която звучала много разстроена и само каза „Тате, аз съм задържана в ГДБОП“, след което връзката прекъснала. Пуснали я на другия ден в 03.00 – 03.30 ч. Тя се прибрала

плачейки, разтревожена, не я бил виждал никога в това състояние. Със съпругата му попитали какво е станало, но тя не могла да обясни, защото непрекъснато плачела, ридаела, треперела и не можела да обясни какво е станало с нея. На сутринта вече успяла да им обясни. Казала, че се е прибрала в този час сама и пеша до адреса им в Д.. Описала е нахлуване в офиса ѝ, претърсване, изнемване на телефони и документи и самото задържане. Казала е, че са ѝ били сложени белезници и била изведена от сградата за И. и заведена в ГДБОП. Не била уволнена от работа. В ГДБОП са ѝ снели обяснения като са ѝ заявили, че може да има и последващо задържане. Давали ѝ хапчета за успокоение и на сутринта дремнала към час, час и половина и казала, че отива в работата, за да си пусне отпуска, защото не била в състояние да работи, да изпълнява служебните си задължения. Пуснала си 3 дни отпуска, върнала се в къщи, продължавала да плаче, безсъние, почти отказвала да се храни, ръцете ѝ треперели, било страшно. След тези три дни пак се върнала на работа. Отишла, стояла един ден и казала, че не могла да се справи със служебните си задължения в стаята, където са я задържали, изпитвал ужас и си е пуснала отново отпуска. Тази тревожност до ден днешен не била изчезнала, но тогава било много силно. Два месеца се опитвала да отиде на работа. Отивала на работа, връщала се в къщи, плачейки и казвала, че не може да си изпълнява служебните задължения. Това било април и май месец. Не се получавало да отиде на работа и след втория месец си пуснала цялата платена отпуска и един месец неплатена, за да може да се възстанови. Не желала да се връща на работа там, защото не можела да си изпълнява задълженията. Не можели да я гледат повече така и около 7 дни след задържането потърсили помощ, като я завели в Центъра за психично здраве. Там я прегледали и ѝ предписали лекарства. Издали им документи от прегледа. Това продължавало така. Непрекъснато вземала лекарствата. Някъде към м. декември нещата пак се обострили и тя взела решение отново да потърси лекарска помощ. Ходили заедно в спешното отделение на психиатричната болница на 4 км. Там пак направили преглед, предписали лекарства, но ѝ сменили терапията. През времето докато била в отпуска търсили начин да си намери друга работа и се намерило място в Центъра за подготовка за провеждане на председателството на Европейския съюз в България. Тази работа била временна. Започнала работа в този център към м. август 2016 г. Първоначално работела в къщи и след това отивала и работела там. Телефоните не ѝ били върнати до ден днешен, въпреки че пускали молби.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като взе предвид роднинската връзка между лицето и ищеца. Настоящият състав намира, че П. М. е имал възможността пряко и непосредствено да възприеме и проследи състоянието на задържаната след нейното освобождаване.

Разпитана, свидетелят Г. С. М. заявява, че е с П. М. били колежки. Работили заедно в ИА АА от 2008 – 2009 г. Знаела, че П. М. била задържана края на март 2016 г. Към края на работния ден затворили изходите на администрацията и започнали да изискват документи. Тогава прекият ръководител им казал, че трябва да останат. Затворили ги някакви служби на МВР. Били униформени и имало служители с качулки и маски. Останали си на работните места. Затворили и двата изхода. Тя работила в деловодството и виждала изхода. Имали служебен вход и за граждани. Виждала изхода за граждани. Тогава детето ѝ било по-малко и все още ходело на градина. Прекият ѝ ръководител предположи, че това ще се проточи и ѝ предложил да си тръгне, за да си вземе детето от градина. Тръгвайки видяла с периферното зрение,

че водят М. към изхода и била с белезници. Една дама я водела. Казали ѝ, че не може да мине, да се върне. Видяла М., после се разбрала, че има и други задържани, но конкретно видяла П. М. Видяла я на следващия ден за много кратко. Не била в състояние да ѝ обяснява какво се е случило. Пуснала си заявление за отпускат. Попитала я какво се случва и защо, но тя била в състояние, в което не могла да обясни какво става. Плачела, треперела, казала, че идва само да си подаде документи за отпускат. В следващите месеци идвала за малко, работела 2-3 дни и пак си пускала отпускат. П. била изключително отговорен служител. Ръководството ѝ давало добри оценки. Мнението ѝ за нея не се променило, но като цяло отношението на колегите към нея се променило. Казала ѝ, че си търси нова работа. Тя станала едно нарицателно, уронвал ѝ се авторитета. Споделила, че си търси нова работа. Казала, че не иска да се връща в стаята си. Сменила стаята, в която работела, защото не искала да се връща там. Доста документи били взети при претърсването, като било взето и цялото ѝ служебно досие. Споделила ѝ, че не можела да си намери друга работа именно поради липсата на документи от трудово и служебното ѝ досие. И до ден днешен виждала последствията в нея. Тези състояния продължили доста дълго време. В по-напрегната ситуация се напиргала, разтрепервала се. После излязла в по-дълъг отпускат. Най-тежките фази били поне 2-3 месеца, но и досега била напиргната и се стресира. Била разконцентрирана, правила грешки, не ѝ били наред нещата. При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим като предявен от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт.

По процесуалната легитимация на ответника:

Искът е предявен срещу Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ - МВР, която е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Съгласно чл. 205 от АПК исовете за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Длъжностното лице, издало заповедта за задържане в конкретния случай е инспектор при ГДБОП - МВР. ГДБОП е юридическо лице на основание чл. 37, ал. 2 от ЗМВР и съгласно изискванията на чл. 205 от АПК настоящият състав намира, че искът предявен срещу надлежен ответник.

Не са изтекли предвидените в разпоредбите на чл. 110 и чл. 111 б. „в“ от ЗЗД погасителни давностни срокове. Според задължителното тълкуване, дадено с т. 4 на ТР № 3 от 22.04.2005 г. по тълкувателно дело 3/2004 г. на ОСГТК на ВКС, началният момент на погасителната давност при исове за обезщетение за вреди от незаконни актове на администрация е датата на влизане в сила на решението, с което се отменя унищожавем административен акт. Приведено към конкретиката на настоящия казус това е 26.06.2018 г. - датата, на която е постановено Решение № 8672 от 26.06.2018 г. по адм. дело № 14511/2016 г. по описа на ВАС, с което е оставено в сила Решение № 6714 от 03.11.2016 г. по адм. дело № 4693/2016 г. по описа на АССГ, с което заповед рег. № 126633-66/ 30.03.2016 г. е отменена като незаконосъобразна. Исковата молба е депозирана на 22.06.2023 г., поради което вземането не е погасено по давност.

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите,

причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безсъмнен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия / бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2. настъпили вреди и 3. наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се констатират кумулативно като липсата, на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

След анализ за наличието на посочените предпоставки на отговорността предвид събраните доказателства съдът намира следното:

Отвeтникът е административен орган и попада в кръга на възможните субекти, отговарящи по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а издаването на заповед за задържане, изпълнението ѝ чрез отвеждане на лицето до помещение за временно задържане и настаняването му в него, съставлява изпълнение на административна дейност.

Заповед за задържане на лице рег. № 126633-66/30.03.2016 г., издадена от полицейски орган при ГДБОП - МВР, е отменена като незаконосъобразна с Решение № 6714 от 03.11.2016 г. по адм. д. № 4693/2016 г. по описа на АССГ, което е влязло в сила. Съответно изпълнена е предпоставката за наличие на отменен по съответния ред незаконосъобразен акт.

На следващо място налице е и предпоставката, претърпени вреди от ищеца. С отменената като незаконосъобразна заповед е била ограничена незаконосъобразно личната свобода и неприкосновеност на ищеца чрез задържането, което само по себе си е увреждащо като крайна форма на ограничаване на свободата, основно човешко право, конкретно правото на придвижване и принудителния престой в ареста. Понесените неблагоприятни последици от това засягане на правото на свобода и сигурност по чл.30, ал.1 КРБ и член 5, § 1, изр.1 ЕКПЧ съставляват сами по себе си неимуществени вреди, подлежащи на репарирание по чл.1, ал.1 ЗОДОВ и член 5, § 5 ЕКПЧ. Изживяла е много силен стрес от задържането и поставянето в помещение за предварително задържане. Ограничаване на правото на свободно придвижване и принудителния престой в ареста, обичайно води до емоционални страдания за лицата, обект на такива ограничения. От показанията на разпитаните по делото свидетели се установява, че вследствие на незаконосъобразното задържане на М., последната станала неспокойна, тревожна, нестабилна. От представените екпикриза и болничен лист се установява, че след задържането на М. са поставяни диагнози „Разстройство в адаптацията“ и „Умерено тежък депресивен епизод – криза“. Изпадането в тази

извънредна и критична за нея ситуация е породило силна тревожност. Самото затваряне в помещение по чл. 72, ал. 2 ЗМВР часове наред е свързано с дискомфорт, неудобства и затруднения. В случая задържането е продължило от 17:30 часа на 30.03.2016 г. до 02:05 часа на 31.03.2016 г.

Въз основа на изложеното, съдът приема, че задържането по Заповед рег. № 12663з-66/30.03.2016 г. е причинило на ищеца посочените по-горе неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена негова последица, тъй като именно в резултат на този незаконосъобразен административен акт тя ги е претърпяла чрез изживяване на негативните емоции.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че са налице предпоставките за основателност на предявения иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен акт на орган на държавата, доказано е настъпването на вреди, както и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилите вреди. Доказаният по основание иск за неимуществени вреди следва да бъде разгледан и относно предявения му размер от 3000 лв.

В чл.4 от ЗОДОВ не са установени критерии за определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди. Съгласно §1 от ДР на ЗОДОВ за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони. В настоящия случай приложение намира разпоредбата на чл.52 от Закона за задълженията и договорите и обезщетението за неимуществени вреди, че обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Тази преценка включва обективните обстоятелства на случая – лицето е преживяло силен стрес, изпитвала е чувство на страх, тревожност, разстройство в адаптацията, депресивни епизоди, не е могла да изпълнява пълноценно служебните си задължения и в следствие е сменила работно си място. С оглед на това съдът счита, че обезщетение в претендирания размер от 3000 лв. е справедливо.

Основателна е претенцията на ищеца за заплащане на лихви по иска за неимуществени вреди.

Мораторна лихва се дължи от датата на отмяна на административния акт (т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК), В случая това е 26.06.2018 г. – датата, на която е постановено Решение № 8672 от 26.06.2018 г. по адм. дело № 14511/2016 г. по описа на ВАС, с което е оставено в сила Решение № 6714 от 03.11.2016 г. по адм. дело № 4693/2016 г. по описа на АССТГ, с което заповед рег. № 12663з-66/ 30.03.2016 г. е отменена като незаконосъобразна. В случая ищецът претендира лихва за забава по иска за неимуществени вреди в размер на 200 лв. за периода от 26.08.2018 г. до предявяване на иска, поради което претенцията следва да се уважи в претендирания размер.

Съобразно обстоятелството, че иска за обезщетение за претърпени неимуществени вреди е основателен, то и претенцията по дължимото относно законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба – 22.06.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, е доказана и подлежи на уважаване съобразно с главния иск.

Претендират се и имуществени вреди в размер на 1 029,80 лв., представляващи стойността на иззетите мобилни телефони, както и лихви за забава в размер на 100 лв. от 26.08.2018 г. до предявяване на иска.

С протокол за претърсване и изземване с разрешение на съдия от 30.03.2016 г. е

извършено претърсване на служебен кабинет № 717, находящ се в [населено място], [улица], ет. 7, ползван от П. М., и са иззети мобилен телефон марка Huawei, бял цвят, с имей номер 860505029269203, с включена в апарата СИМ карта към „Виваком“ и мобилен телефон марка Нокия, модел N8, черен цвят, с имей номер 359054046355321, с включена в апарата СИМ карта към „Теленор груп“.

Горепосочените действия са извършени по ДП № 61/15 г. по описа на СО – СП, пр. пр. № 538/15 на СП - закрыта, образувано за престъпление по чл. 321, ал. 2 от НК. ДП № 61/2015 г. е било внесено с обвинителен акт в Специализиран наказателен съд – закрыт и е било образувано НОХД № 538/2017 г.

С молба вх. № 538/15 от 25.05.2016 г. П. М. е поискала на основание чл. 111, ал. 2 от НПК иззетите телефонни апарати да бъдат върнати.

Неоспорено от ответника е твърдението, че мобилните телефони не са върнати и към момента на П. М.. Доколкото ищецът не би могъл да доказва отрицателни факти, то Съдът ще приеме този факт /че мобилните телефонни апарати все още не са върнати на П. М./ за безспорен между страните.

Съгласно чл. 111, ал. 1 и ал. 3 от НПК веществените доказателства се пазят, докато завърши наказателното производство, а по аргумент на алинея втора от същата разпоредба предметите, иззети като веществени доказателства, с разрешение на прокурора могат да бъдат върнати на правоимащите, от които са отнети, преди да завърши наказателното производство, само когато това няма да затрудни разкриването на обективната истина и не са предмет на административно нарушение. По искане за връщане прокурорът се произнася в тридневен срок. Отказът на прокурора по ал. 2 може да бъде обжалван от правоимащото лице пред съответния първоинстанционен съд. Съдът се произнася по жалбата в тридневен срок от постъпването ѝ еднолично в закрыто заседание с определение, което е окончателно.

Съдът намира, че ищецът, като носител на доказателствената тежест, е доказал в рамките на настоящото производство, че мобилните телефонни са иззети и не са върнати, но не е доказал незаконосъобразност на задържането на мобилните телефонни апарати, доколкото не се установява дали наказателното производство е приключило, съответно ако не е, налице ли са предпоставките за връщане на иззети като веществени доказателства мобилни телефони преди да завърши наказателното производство. Не са представени и доказателства за оспорване на отказ за връщане на иззетите предмети пред съответния първоинстанционен съд в съответствие с горесцитираните разпоредби.

С оглед изложеното, съдът приема, че твърденията за нанесени имуществени вреди останаха недоказани. Доказателствената тежест е за ищеца, който трябва да докаже обстоятелствата, на които основава претенцията си, което в случая не е сторено.

По отношение на претендираните лихви, доколкото вземането за лихви е акцесорно и предвид горепосочените съображения за недължимост на главното задължение, съдът намира и че претенцията за лихви по иска за имуществени вреди е неоснователна.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, на ищеца следва да се присъдят направените по делото разноски, за държавни такси и адвокатско възнаграждение, съразмерно с уважената част на иска. Предвид предоставената безплатна правна помощ следва да се присъди адвокатско възнаграждение определено съобразно чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за

минималните размери на адвокатските възнаграждения или 732,98 лв.

Това възнаграждение обаче, следва да се присъди съразмерно с уважената част от иска – чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ. Доколкото искът е предявен за сумата от 4329,80 лв. (3000+1029,80+200+100), уважава се за 3200 лв. и се отхвърля за 1129,80 лв., следва да се присъдят внесените държавни такси от 20 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 541,75 лв.

Разноски на ответника за юрисконсултско възнаграждение се дължат на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, съобразно отхвърлената част от иска. Доколкото същото се определя по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за правната помощ, съдът намира, че същото следва да е в минимален размер от 100 лв., предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото. Съобразно уважената част от иска, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 26,09 лв.

Предвид наличието на две насрещни и изискуеми вземания следва да се извърши служебно прихващане от страна на съда, до размера на по-малкото, поради което на ищеца се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 515,66 лв. (541,75-26,09), както и държавни такси в размер на 20 лева.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I отделение, 5 състав:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ при МВР да заплати на П. П. М., ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 3000 /три хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за периода от 30.03.2016 г. до 22. 06. 2023 г., причинени ѝ от отменена като незаконосъобразна Заповед за задържане на лице с рег. № 12663з-66/30.03.2016 г., издадена от полицейски орган при ГДБОП - МВР, ведно със законната лихва върху тази сума от предявяването на исковата молба – 22.06.2023 г. до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ при МВР да заплати на П. П. М., ЕГН [ЕГН] сумата от 200 /двеста/ лева, представляваща законна лихва за забава върху така определеното обезщетение за периода от 26.08.2018 г. до 22.06.2023 г.

ОТХВЪРЛЯ иска за имуществени вреди в размер на 1 029,80 лв., представляващи стойността на два отнети мобилни телефона, ведно с лихвата от 26.08.2018 г. до предявяване на иска на 22.06.2023 г. и законната лихва от предявяване на иска до окончателното заплащане на главницата.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ при МВР да заплати на П. П. М., ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 535,66 лв. /петстотин тридесет и пет лева и шестдесет и шест стотинки/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: